

колкото хиляди кита. То имаше само едно око и бълваше димъ. Хукнахъ по желѣзата, а то право къмъ менъ! Дръпнахъ се и то мина страшно, безъ да ми направи нѣщо. Това чудовище беше направено отъ желѣзо. Хранятъ го съ черни камъни и вода, а отъ ноздритѣ му изкача огънь.

— А де се раждатъ такива чудовища? Попитаха ескимоситѣ.

— Тѣ не се раждатъ, а ги правятъ хората!

Уморенъ Нами-Бокъ заспа. Събраната тълпа се отдѣли малко на страна на съвѣщание. Следъ малко старейшината го събуди и му каза:

— Гостенино, ние се убедихме, че ти си сѣнка-та на душата на Нами-Бокъ, дошла отъ царството на мъртвитѣ. Менъ ме е срамъ, че ти, мой другарь отъ детинство, си станалъ такъвъ безсраменъ лъжецъ. Ние не можемъ да те приемемъ между насъ. Върви между мъртвитѣ, одето си дошълъ. Тръгвай! Това е волята на народа!

Скоро вълнитѣ понесоха лодката на Нами-Бокъ, а въ нея ужасенъ, самъ той.

Старата Баскъ-Ва-Ванъ, неговата майка, хълцайки благослови сина си.

Когато лодката се отдалечи, изплашенитѣ ескимоси се разотидоха по колибитѣ си съ облекчение, че сж се спасили отъ единъ нечистъ духъ.

